

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Animnapu

Ang Panalangin ni Daniel at ang Lihim ng Ikawalong Kaharian: Isang Pahayag ng mga Huling Araw

Jeff Pippenger
2024-01-24

Sa mga kabanata labimpito at labingwalo ng Apocalipsis, isang anghel ang nagpakita kay Juan ng pangitain ng paghatol sa kapapahan. Sa pagsusuri ng kanyang pangwakas na paghatol, ang mga kaharian ng propesiya sa Bibliya ay kinakatawan.

At narito ang kaisipang may karunungan. Ang pitong ulo ay pitong bundok na kinauupuan ng babae. At may pitong hari: bumagsak na ang lima, ang isa ay umiiral, at ang isa pa'y hindi pa dumarating; at pagdating niya, kailangang manatili siya sa isang maikling panahon. At ang hayop na dating umiiral, at ngayo'y wala na, siya ang ikawalo, at bahagi siya ng pito, at paroroon sa kapahamakan. Apocalipsis 17:9-11.

Si Juan ay dinala sa espiritu sa taong 1798, kung saan siya tinuruan na ang pitong ulo sa hayop na nagdadala sa babaeng kaugnay ng kapapahan ay pitong hari. Ang isang hari ay isang kaharian, at ang kaharian ay isa ring ulo sa propesiya sa Biblia. Noong 1798, limang kaharian ang bumagsak na at ang isa ay noon ay naghahari. Ang ikapitong kaharian ay nasa hinaharap pa, at ito ay kinakatawan ng sampung hari. Pagkatapos ay ipinaalam kay Juan na ang ikawalong kaharian ay ang hayop na kaugnay ng kapapahan, na mula sa pito. Ang kapapahan ang ikalimang kaharian, at ito ay tumanggap ng sugat na nakamamatay, kaya kapag ang sugat nitong nakamamatay ay gumaling, ito ay nagiging ikawalong ulo na mula sa pito.

Sa Daniel kabanata dalawa, ang unang apat na kaharian ay ang Babilonia, Medo-Persya, Gresya, at Roma. Ang apat na literal na kahariang iyon ay kumakatawan din sa apat na espirituwal na kaharian, at sama-sama nilang tinutukoy ang walong hari, o mga ulo ng Apocalipsis labing-pito, sapagkat sa tuwina'y inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito. Ang Daniel kabanata dalawa ang unang pagbanggit ng mga kaharian sa propesiya ng Biblia, at ang Apocalipsis labing-pito ang huli, kaya't kailangang magkaayon ang mga ito, sapagkat ang Diyos ay hindi nagbabago.

Ang ikalimang kaharian na bumagsak noong 1798 ay ang espirituwal na Babilonya, ang kapapahan. Ang ikaanim na kaharian na nasa kapangyarihan noong 1798 ay ang dalawang-sungay na kaharian na inihalintulad sa dalawang-sungay na kaharian ng mga Medo at mga Persiano. Ang ikapitong kaharian, na binubuo ng sampung hari, na noong 1798 ay hindi pa dumarating, ay ang nag-iisang pamahalaang pandaigdig, na inihalintulad sa Gresya, ang nag-iisang pamahalaang pandaigdig ni Alejandro Magno. Ang ikawalong ulo, na kabilang sa pito, ay ang ikalimang kaharian na nagkaroon ng sugat na nakamamatay, gayunman ay muling nabuhay nang maghilom ang sugat na nakamamatay.

Ang paghatol sa dakilang patutot ay nagaganap sa "oras" ng krisis ng batas-Linggo, na isang yugto ng panahon na nagsisimula sa batas-Linggo sa Estados Unidos at nagpapatuloy sa kasaysayan hanggang sa magsara ang probasyon ng sangkatauhan. Sa "oras" na iyon, na sa Daniel ay tinukoy bilang "ang mga araw ng mga haring ito," itatatag ng Diyos ang Kanyang kaharian. Sa "oras" na iyon ay ibinubuhos ang huling ulan.

Ang huling ulan ay darating sa yaong mga dalisay—kung magkagayo’y tatanggapin iyon ng lahat gaya noong una.

"Kapag bumitiw ang apat na anghel, itatatag ni Cristo ang Kaniyang kaharian. Walang tatanggap ng huling ulan kundi yaong gumagawa ng lahat ng kanilang makakaya." Spalding at Magan, 3.

Ang pagbubuhos ng huling ulan ay progresibo, sapagkat ito ay naaayon sa hatol, at ang hatol ay progresibo. Nauunawaan ng mga Millerita na sila ay nabubuhay sa bahaging paa ng larawang nasa Daniel kabanata dalawa. Pinaniwalaan nila na ang Roma ang panghuling kahariang makalupa, at tama sila, ngunit limitado ang kanilang pagkaunawa.

Ang “mga araw ng mga haring ito” ay nagaganap sa kasaysayan ng kaharian ng Roma, ngunit hindi ito ang kasaysayan ng paganong Roma o ng papal na Roma; ito ay ang kasaysayan ng makabagong Roma. Inilapat ng mga Millerite ang paganong Roma at ang papal na Roma bilang iisang kaharian, at sa paggawa nito gumamit sila ng isang sipi mula sa aklat ni Ezekiel hinggil sa huling hari ng Juda (Sedequias), upang patibayin ang kanilang pagkaunawa.

At ikaw, lapastangang masamang prinsipeng ng Israel, na dumating na ang iyong araw, ang panahon na ang kasamaan ay magkakaroon ng wakas, ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Alisin ang diadema, at alisin ang korona; hindi na ito mananatiling gaya ng dati. Itaas ang mababa, at ibaba ang mataas. Iibuwal ko, ibubuwal ko, ibubuwal ko ito; at ito’y mawawala, hanggang sa dumating ang may karapatan dito; at ibigay ko iyon sa kaniya. Ezekiel 21:25-27.

Mula sa panahon ni Zedekiah ay may tatlong kahariang “ibabaligtad,” na maghahantong kay Cristo, na sa kaniya ang “karapatan” na maghari. Ang Babilonia, Medo-Persiya, at Gresya ay pawang mabubuwal hanggang sa pagdating ng kaharian ng Roma; at sa kasaysayan ng ikaapat na kahariang iyon, darating si Cristo at magtatatag ng isang kaharian. Iyon mismo ang kaniyang ginawa.

Ang pinakapangunahin sa mga nagmamadaling nagtutulak sa bansa tungo sa pagkawasak ay si Zedekiah, ang kanilang hari. Lubos na tinalikdan ang mga payo ng Panginoon na ibinigay sa pamamagitan ng mga propeta, nilimot ang utang na loob na ipinagkakautang niya kay Nebuchadnezzar, nilabag ang kaniyang taimtim na panatang katapatan na sinumpaan sa pangalan ng Panginoong Diyos ng Israel, ang hari ng Judah ay naghimagsik laban sa mga propeta, laban sa kaniyang tagapagtaguyod, at laban sa kaniyang Diyos. Sa kapalaluan ng sarili niyang karunungan, bumaling siya upang humingi ng tulong sa sinaunang kaaway ng kasaganaan ng Israel, "nagpadala siya ng kaniyang mga sugo sa Egipto, upang siya'y bigyan ng mga kabayo at napakaraming tao.'

"Magtatagumpay ba siya?' ang itinanong ng Panginoon tungkol sa isa na sa gayong hamak na paraan ay ipinagkanulo ang bawat banal na pananagutan; 'makatatakas ba ang gumagawa ng gayong mga bagay? o sisira ba siya sa tipan at maliligtas? Buhay Ako, sabi ng Panginoong Diyos, walang pagsalang sa dakong tinitirhan ng haring naglagay sa kaniya bilang hari, na ang kaniyang sumpa ay hinamak niya, at ang kaniyang tipan ay sinira niya, kasama niya, sa gitna ng Babilonia, siya'y mamamatay. Ni si Faraon man, na may makapangyarihang hukbo at malaking pulutong, ay makagagawa ng anumang paraan para sa kaniya sa digmaan: ... yamang hinamak niya ang sumpa sa pagsira sa tipan, nang, narito, iniabot niya ang kaniyang kamay, at nagawa ang lahat ng mga bagay na ito, hindi siya makatatakas.' Ezekiel 17:15-18."

"Sa 'lapastangang masamang prinsipal' ay dumating na ang araw ng pangwakas na pananagot. 'Alisin ang diadema,' ipinag-utos ng Panginoon, 'at tanggalin ang korona.' Hindi muling ipahihintulot sa Juda na magkaroon ng hari hanggang sa itatag mismo ni Cristo ang Kaniyang kaharian. 'Ibabaligtad ko, ibabaligtad ko, ibabaligtad ko ito,' yaon ang banal na edikto hinggil sa trono ng sambahayan ni David; 'at hindi na ito mananatili, hanggang sa dumating Siya na sa Kaniya ang karapatan; at ibibigay ko ito sa Kaniya.' Ezekiel 21:25-27." Mga Propeta at mga Hari, 450, 451.

Tama si Miller, ngunit limitado ang kaniyang pag-unawa, sapagkat ang kahariang itinatag ni Cristo nang Siya'y lumakad sa piling ng mga tao ay hindi ang huling makalupang kaharian. May apat pang hari na darating pagkatapos ng kaharian ng paganong Roma. Gayunman, itinatag nga ni Cristo ang kahariang "biyaya" sa krus, ngunit ang kahariang iyon ay hindi itinatag sa mga araw ng sampung hari ng Apocalipsis labing-pito, ni hindi ito itinatag sa panahon ng huling ulan. Ang kahariang itinatag ni Cristo sa mga huling araw ay ang kaniyang kaharian ng "kaluwalhatian." Si Sister White ay tuwirang nagsasalita tungkol sa dalawang kahariang ito.

Nauunawaan ng mga Millerita na itinatag ni Cristo ang isang kaharian sa kasaysayan ng ikaapat na kaharian, at sila ay tama, ngunit limitado ang kanilang pag-unawa. Sa kasaysayan ng ikaapat na kaharian, itinatag ni Cristo ang kaharian ng "biyaya," at sa kasaysayan ng ikawalong kaharian, itinatag Niya ang Kaniyang kaharian ng "kaluwalhatian." Sa kasaysayan noong itinatag Niya ang kaharian ng "biyaya," ibinuho ang Espiritu Santo sa Pentekostes. Ang Pentekostes ay sumasagisag sa pagbubuhos ng huling ulan, sa kasaysayang kung saan itinatag Niya ang Kaniyang kaharian ng "kaluwalhatian."

Ang mensahe ng Pentekostes ay ang mensahe ng literal na pagkabuhay na mag-uli ni Cristo. Ang mensahe ng huling ulan, kahit bahagi lamang, ay ang mensahe ng simbolikong pagkabuhay na mag-uli na kinakatawan ng palaisipang propetiko na ang ikawalo ng pito, na natutupad sa halimaw, at ng dalawang sungay ng halimaw na mula sa lupa. Sa ikaapat at sa ikawalong mga kaharian itinatag ni Cristo ang Kanyang kaharian.

Ang pahayag na ginawa ng mga alagad sa pangalan ng Panginoon ay sa bawat bahagi ay ganap na wasto, at ang mga pangyayaring tinutukoy nito ay noon na ring nagaganap. "Naganap na ang panahon; malapit na ang kaharian ng Diyos," ito ang naging kanilang mensahe. Sa pagwawakas ng "panahon"—ang animnapu't siyam na linggo sa Daniel 9, na dapat umabot hanggang sa Mesiyas, "ang Pinahiran"—tinanggap ni Cristo ang pagpapahid ng Espiritu

pagkatapos ng Kaniyang bautismo na isinagawa ni Juan sa Jordan. At ang “kaharian ng Diyos” na kanilang ipinahayag na malapit na ay naitatag sa pamamagitan ng kamatayan ni Cristo. Ang kahariang ito ay hindi, gaya ng itinuro sa kanila na paniwalaan, isang makalupang imperyo. Ni hindi rin ito ang darating, walang kamatayang kaharian na itatatag kapag “ang kaharian at ang kapamahalaan, at ang kadakilaan ng kaharian sa ilalim ng buong langit, ay ibibigay sa bayan ng mga banal ng Kataas-taasan;” yaong walang hanggang kaharian, na kung saan “ang lahat ng mga kapamahalaan ay maglilingkod at susunod sa Kaniya.” Daniel 7:27. Sa pagkakagamit sa Bibliya, ang pariralang “kaharian ng Diyos” ay ginagamit upang tukuyin kapwa ang kaharian ng biyaya at ang kaharian ng kaluwalhatian. Ang kaharian ng biyaya ay inilalahad ni Pablo sa Sulat sa mga Hebreo. Matapos ituro si Cristo, ang mahabaging Tagapamagitan na “may pakiramay sa ating mga kahinaan,” ay sinabi ng apostol: “Lumapit nga tayong may paglalakas-loob sa luklukan ng biyaya, upang tayo’y tumanggap ng awa, at makasumpong ng biyaya.” Hebreo 4:15, 16. Ang luklukan ng biyaya ay kumakatawan sa kaharian ng biyaya; sapagkat ang pag-iral ng isang luklukan ay nagpapahiwatig ng pag-iral ng isang kaharian. Sa marami Niyang talinghaga, ginagamit ni Cristo ang pariralang “kaharian ng langit” upang tukuyin ang gawain ng banal na biyaya sa mga puso ng mga tao.

Kaya’t ang trono ng kaluwalhatian ay kumakatawan sa kaharian ng kaluwalhatian; at ang kahariang ito ay tinutukoy sa mga salita ng Tagapagligtas: “Kapag ang Anak ng tao ay dumating sa Kanyang kaluwalhatian, at ang lahat ng banal na anghel na kasama Niya, kung magkagayo’y uupo Siya sa trono ng Kanyang kaluwalhatian; at sa harap Niya ay titipunin ang lahat ng mga bansa.” Mateo 25:31, 32. Ang kahariang ito ay nasa hinaharap pa. Hindi ito itatatag hanggang sa ikalawang pagparito ni Cristo.

Ang kaharian ng biyaya ay itinatag kaagad pagkatapos ng pagkahulog ng tao, nang binuo ang panukala para sa pagtubos sa salaring lahi. Noon ay umiral ito sa layon at sa pangako ng Diyos; at sa pamamagitan ng pananampalataya, ang mga tao ay maaaring maging mga nasasakupan nito. Gayunman, hindi ito tunay na naitatag hanggang sa kamatayan ni Cristo. Maging matapos Niyang pasukin ang Kanyang misyon sa lupa, ang Tagapagligtas, na napagod dahil sa katigasan ng puso at kawalang-pagpapasalamat ng mga tao, ay maaari sanang umurong sa sakripisyo ng Kalbaryo. Sa Getsemani, ang sarong kapighatian ay nanginig sa Kanyang kamay. Maaari pa nga sanang pahirin Niya ang pawis na dugo sa Kanyang noo at iwan ang salaring lahi upang mapahamak sa kanilang kasamaan. Kung gayon ang ginawa Niya, wala sanang pagtubos para sa nahulog na sangkatauhan. Ngunit nang ibigay ng Tagapagligtas ang Kanyang buhay, at sa Kanyang huling hininga ay sumigaw, 'Naganap na,' noon natiyak ang katuparan ng panukala ng pagtubos. Ang pangako ng kaligtasan na ginawa sa makasalanang mag-asawa sa Eden ay pinagtibay. Ang kaharian ng biyaya, na noon ay umiral sa pamamagitan ng pangako ng Diyos, ay saka naitatag.

Sa gayon, ang kamatayan ni Cristo, ang mismong pangyayaring itinuring ng mga alagad bilang pangwakas na pagkawasak ng kanilang pag-asa, ay siya mismong nagbigay sa kanilang pag-asa ng katiyakang walang hanggan. Bagaman naghatid iyon sa kanila ng mapait na kabiguan, iyon ang kasukdulan ng katibayang tama ang kanilang paniniwala. Ang pangyayaring naglubog sa kanila sa pagdadalamhati at kawalang-pag-asa ay siya ring nagbukas ng pinto ng pag-asa sa bawat anak ni Adan, at dito nakasentro ang buhay sa

hinaharap at walang hanggang kaligayahan ng lahat ng tapat sa Diyos sa lahat ng kapanahunan.

Ang mga layunin ng walang-hanggang awa ay dumarating sa kanilang katuparan, maging sa pamamagitan ng pagkadismaya ng mga alagad. Bagaman ang kanilang mga puso ay napanalunan ng banal na biyaya at kapangyarihan ng Kanyang pagtuturo, Siya na "nagsalita na gaya ng kailanman ay hindi nagsalita ang sinumang tao," gayunman, kahalo sa dalisay na ginto ng kanilang pag-ibig kay Jesus ang hamak na haluang metal ng makamundong kapalaluan at makasariling mga ambisyon. Maging sa silid ng Paskuwa, sa yaong mataimtim na oras na ang kanilang Panginoon ay pumapasok na sa lilim ng Getsemani, nagkaroon ng "pagtatalo sa kanila, kung alin sa kanila ang ibibilang na pinakadakila." Lucas 22:24. Ang kanilang paningin ay napuspos ng trono, ng korona, at ng kaluwalhatian, samantalang nasa harap mismo nila ang kahihyan at pahirap ng halaman, ang bulwagan ng paghuhukom, ang krus ng Kalbaryo. Ang kapalaluan ng kanilang puso, ang kanilang pagkauhaw sa kaluwalhatian ng makamundo, ang siyang naghatid sa kanila upang mahigpit na panghawakan ang maling turo ng kanilang kapanahunan, at upang lagpasan nang hindi pinapansin ang mga salita ng Tagapagligtas na naglalahad ng tunay na likas ng Kanyang kaharian at nagtuturo tungo sa Kanyang paghihirap at kamatayan. At ang mga kamaliang ito ay nagbunga ng pagsubok, mabigat ngunit kailangan, na ipinahintulot para sa kanilang pagtutuwid. Bagaman nagkamali ang mga alagad sa pag-unawa sa kahulugan ng kanilang mensahe, at nabigo silang makita ang katuparan ng kanilang mga inaasahan, gayunman ipinangaral nila ang babalang ibinigay sa kanila ng Diyos, at gagantimpalaan ng Panginoon ang kanilang pananampalataya at pararangalan ang kanilang pagsunod. Sa kanila ipagkakatiwala ang gawain ng pagpapahayag sa lahat ng bansa ng maluwalhating ebanghelyo ng kanilang muling-nabuhay na Panginoon. Upang ihanda sila para sa gawaing ito, ipinahintulot ang karanasang sa kanila ay napakapait. Ang Dakilang Paglalaban, 347, 348.

Sa aklat ng Pahayag, ang "isip na may karunungan" ay binibilang ang "bilang ng isang tao," at nakikilala na ang "tao" ay siya ring ikawalong kaharian, na buhat sa pito. Ang "tao ng kasalanan" ang ulo ng ikawalong kaharian na naghahari sa mga hari at mga mangangalakal sa lupa, na nakikipag-isa ang pitong iglesia upang makaiwas sa pag-alipustang dulot ng pag-uusig, at nakaluklok sa maraming tubig.

At sinabi niya sa akin, Ang mga tubig na iyong nakita, na kinaupuan ng patutot, ay mga bayan, at mga karamihan, at mga bansa, at mga wika. Apocalipsis 17:15.

Ang "tao ng kasalanan" ay naghahari sa sanlibutang pampolitika, pananalapi, pangrelihiyon, at sibil, at sa lahat ng tao, maliban sa mga nagtamo ng tagumpay laban sa halimaw, at sa kanyang larawan, sa kanyang tatak, at sa bilang ng kanyang pangalan.

At nakita ko na wari'y isang dagat na kristal na hinaluan ng apoy; at ang mga nagtagumpay laban sa hayop, at laban sa kaniyang larawan, at laban sa kaniyang tanda, at laban sa bilang ng kaniyang pangalan, ay nakatayo sa ibabaw ng dagat na kristal, na may mga alpa ng Diyos. At inaawit nila ang awit ni Moises na lingkod ng Diyos, at ang awit ng Kordero, na sinasabi, Dakila at kagila-gilalas ang iyong mga gawa, Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat; matuwid at totoo ang iyong mga daan, ikaw, O Hari ng mga banal. Apocalipsis 15:2, 3.

Ang mga "pantas" na nakauunawa sa "paglago ng kaalaman," kapag inaalisan ng selyo ang Pahayag ni Jesu-Cristo, ay yaong may "kaunawaan" at "binibilang ang bilang ng hayop: sapagkat iyon ay bilang ng tao; at ang kaniyang bilang ay anim na raan at animnapu't anim." Ang "kaunawaang" iyon ay kumakatawan sa bahagi ng tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok na laging nagaganap tuwing inaalisan ni Jesus ng selyo ang isang propesiya. Dahil dito, nakasaad na sila'y "nagtamo ng tagumpay laban sa" "bilang ng kaniyang pangalan."

Ang pagkakamit ng tagumpay ay ang pagpasa sa isang pagsubok, at yaong mga "marurunong" at "nakauunawa" ang tumatamo ng tagumpay na kaugnay ng bilang na 666, at tinutukoy din ng talatang iyon na may walong kaharian, at na ang ikawalo ay buhat sa pito. Ang "lihim" na iyon ay inilalarawan sa ikalawang kabanata ng Daniel, sapagkat ang panalangin ni Daniel ay upang maunawaan ang "lihim." Ang pagbubunyag na may walong kaharian, at ang ikawalong kaharian ay buhat sa pito, at na ang bilang ng kahariang iyon ay 666, ay ang lihim na si Daniel ay inilalarawang natamo sa pamamagitan ng kaniyang panalangin, at si Daniel ay kumakatawan sa "marurunong" ng Diyos sa mga huling araw.

Si Daniel ay kumakatawan sa mga "marurunong" sa mga huling araw, na sa kanila'y nabuksan ang nakaselyong lihim ng Daniel kabanata dalawa, at ang lihim na iyon ay ang pahayag na ang huli at ang una na pagtukoy sa mga kaharian ng propesiya sa Biblia ay ito: may walong kaharian sa larawan. Ang pahayag na iyon ay pinagtitibay ang pagkaunawang Millerita hinggil sa Daniel kabanata dalawa, subalit, kapag ito'y nabatid, kuminang ito nang sampung ulit na higit. Ang ningning nito, sa pagiging sampung ulit na higit na maningning, ay kumakatawan sa isang pagsubok na napagtatagumpayan ng mga "marurunong," sapagkat ang ikawalong kaharian na kabilang sa pito ay siya ring ikaanim na kaharian, na isang tatluhan unyon ng dragon, ng hayop, at ng bulaang propeta. Kaya, ang dragon, ang hayop, at ang bulaang propeta ay pawang ang ikaanim na kaharian, at magkakasama silang kumakatawan sa 666.

Sinubok si Nebukadnezar ng inihayag sa Daniel, kabanata dalawa, at siya'y bumagsak sa pagsubok. Sa Daniel kabanata dalawa, si Daniel ay kumakatawan sa mga "marurunong" na pumapasa sa pagsubok ng lihim ng larawan. Si Nebukadnezar, sa kabanata tatlo, ay kumakatawan sa mga masasama na bumabagsak sa gayunding pagsubok. Si Nebukadnezar, bilang unang hari ng unang kaharian, ay kumakatawan sa huling hari ng huling kaharian. Dahil dito, kinakatawan niya ang "tao ng kasalanan," ang taong hinuhulaan ng propesiya na tinatanganan ng pitong iglesia. Ang tao ay nilalang sa ikaanim na araw, kaya't ang bilang na anim ay bilang ng sangkatauhan. Ang bilang ni Nebukadnezar ay anim. Bumagsak si Nebukadnezar sa pagsubok ng bilang na 666, at kumatawan siya sa mga masasama sa mga huling araw. Bilang sagisag ng tao ng kasalanan, ang kaniyang bilang ay anim.

Ang hari na si Nebukadnezar ay gumawa ng isang larawang yari sa ginto, na ang taas ay animnapung siko at ang lapad nito ay anim na siko; itinindig niya ito sa kapatagan ng Dura, sa lalawigan ng Babilonia. Daniel 3:1.

Ang larawang ginto ay animnapung siko ang taas at anim na siko ang lapad, at ito'y ginawa ni Nebukadnezar, na ang kaniyang bilang ay anim. Itinayo ang larawan bilang paghihimagsik laban

sa liwanag ng larawang nasa ikalawang kabanata, at ang tatlong-ulit na paglalarawan ng larawan, kapag nauunawaang anim ang bilang ni Nebukadnezar, ay katumbas ng anim, anim, anim.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Lubhang nakaakit sa makapangyarihang hari—na sa harap ng kanyang sandatahang lakas ay hindi nakapanindigan ang alinmang bansa sa lupa—ang pag-iisip na magtatag ng isang imperyo at dinastiyang mananatili magpakailanman. Taglay ang sigasig na bunga ng sukdulang ambisyon at makasariling kapalaluan, nakipagsangguni siya sa kanyang marurunong kung paano ito maisasakatuparan. Nilimot niya ang mga kahanga-hangang pamamatnubay na kaugnay ng panaginip tungkol sa dakilang larawan; nilimot din niya na ang Diyos ng Israel, sa pamamagitan ng Kanyang lingkod na si Daniel, ay naglinaw sa kahulugan ng larawang iyon, at na, kaugnay ng pagpapaliwanag na ito, ang mga dakilang lalaki ng kaharian ay nailigtas sa kahamak-hamak na kamatayan; nilimot nila ang lahat maliban sa kanilang pagnanais na itatag ang sariling kapangyarihan at kataas-taasang pamamayani, ipinasya ng hari at ng kanyang mga tagapayo ng pamahalaan na, sa lahat ng paraang maaari, pagsisikapan nilang itanghal ang Babilonia bilang pinakamataas na kapangyarihan at karapat-dapat sa pandaigdigang katapatan.

Ang sagisag na sa pamamagitan nito’y ipinahayag ng Diyos sa hari at sa bayan ang Kanyang layon para sa mga bansa sa lupa, ngayo’y gagawing kasangkapan sa ikaluluwalhati ng kapangyarihang pantao. Ang pagpapaliwanag ni Daniel ay itatakwil at kalilimutan; ang katotohanan ay bibigyang-kahulugan nang baluktot at ilalapat nang di-wasto. Ang sagisag na itinadhana ng Langit upang ilantad sa isipan ng mga tao ang mahahalagang pangyayari ng hinaharap, ay gagamitin upang hadlangan ang paglaganap ng kaalamang nais ng Diyos na tanggapin ng sanlibutan. Kaya, sa pamamagitan ng mga pakana ng mga mapag-ambisyong tao, si Satanas ay nagsisikap na hadlangan ang banal na layon para sa sangkatauhan. Nalalaman ng kaaway ng sangkatauhan na ang katotohanang walang halong kamalian ay isang makapangyarihang lakas sa ikaliligtas; ngunit kapag ginamit upang itaas ang sarili at isulong ang mga panukala ng mga tao, ito’y nagiging lakas sa kasamaan.

Mula sa kaniyang masaganang kayamanan, ipinagawa ni Nebukadnezar ang isang dakilang larawang ginto, na sa pangkalahatang mga katangian ay katulad ng nakita sa pangitain, maliban sa isang partikular—ang sangkap na ikinabuo nito. Bagaman nasanay na sila sa mga maringal na paglalarawan ng kanilang mga paganong diyos, hindi pa kailanman nakagawa ang mga Caldeo ng anumang kasingdakila at kasingmaringal nitong maningning na rebulto, na animnapung siko ang taas at anim na siko ang lapad. At hindi katakataka na sa isang lupain na ang pagsamba sa mga diyos-diyosan ay pangkalahatang laganap, ang marikit at di-matutumbasang larawan sa kapatagan ng Dura, na kumakatawan sa kaluwalhatian ng Babilonia at sa karangyaan at kapangyarihan nito, ay itinalaga bilang isang bagay ng pagsamba. Alinsunod dito’y inihanda ang lahat, at lumabas ang isang dekreto na sa araw ng pagpapasinaya ay dapat ipamalas ng lahat ang kanilang pinakamataas na katapatan sa kapangyarihan ng Babilonia sa pamamagitan ng pagyukod sa harap ng larawan. Mga Propeta at mga Hari, 504, 505.